

Politikai és közéleti abszurditások - B?n b?nh?dés nélkül

2012 január 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az emberiesség elleni b?ncselekmények elévülhetetlenségér?l szóló vita ismét felszínre hozta a múltunk megismeréséb?l és megítéléséb?l adódó különbségeket.

A rendszerváltás komolyságát kérd?jelezi meg az a tény, hogy húsz évvel a kommunista világbirodalom bukása után, ma az a vita egyik tárgya, hogy b?nösök voltak-e egyáltalán a rendszert fenntartó és m?ködtet? gyilkosok, kollaboránsok, lelkes útítársak, a „hasznos idioták” és a világmegváltó ?rültek.

Ott tartunk, hogy az egykori kommunista párttagok és a volt ifjú kommunisták, elvárják a közvéleményt?l az óvatos fogalmazást, elvégre az ? érzékenységre is tekintettel kell lenni. Nem szabad ítélni, általánosítani, hiszen az érintettek nagy része még él. Ne foglalkozzunk a múlttal, forduljunk inkább a jöv? felé. A történetek feltárását pedig hagyjuk azokra a történészekre, akik a gyilkos jelz?t csak náci vezet?k esetén használják. A kommunista tömeggyilkosok tevékenysége szerintük tudományos diskurzus tárgya...

A posztkommunista meghatározottságú balliberális kánon szerint szalonképes magyar ember nem követeli Biszku Béla börtönbe zárását, nem emlegeti folyton, hogy az MSZP egykori elnöke és miniszterelnöke fegyveresen harcolt az 1956-os forradalmárok ellen. De nem beszél arról sem, hogy az MSZP másik miniszterelnöke volt a D-209-es fed?nev? ügynök. Azt sem illik emlegetni, hogy a Magyar Szocialista Párt (MSZP) a Magyar Szocialista Munkáspárt (MSZMP) jogutódaként jött létre, ezért minden felel?sségben osztozik el?djével, ideértve az ország tönkretételét és kirablását is. Ezt az MSZP már a balliberális SZDSZ nev? b?nszövetkezet hathatós segítségével végezte, a félsikerült rendszerváltás után.

A történelmi igazságtétel elmaradása a rendszerváltó pártok közös b?ne: ezért jutottunk el odáig, hogy kommunista gyilkosok és ÁVH-s ver?legények egyenes ági leszármazottai baloldali, független vagy liberális értelmiségiként próbálják meghatározni, hogy mit is gondolhatunk az 1948 utáni id?szakról.

Nem gyalázat, hogy miközben az id?s kommunisták gyógyfürd?kben idézik fel a számukra szép id?szakot, addig egy gátlástalan megélhetési zsidó b?nök? bíróság elé idézhet egy 93 éves – valószínűleg ártatlan – magatehetetlen embert, akinek a tárgyalásán hatágú, sárga csillagot visel? fiatalok gúnyolódnak a senki által el nem ítélt vádlottnak?

Sajnos, igaza van Varga Csaba jogfilozófusnak, aki a Magyar Hírlap egyik számában így fogalmazott: „Az elmúlt húsz év tapasztalataiból mindenekelőtt azt kell lesz?rnünk, hogy kormányzó er?ink túlságosan szabad mozgást engedtek a jognak. A mostani kormányig aligha érezhattünk olyan er?t, amely próbált volna változtatni ezen a jogászoktól berendezett színpadon. Kialakulhatott egy jogász önjáték, amely a jogállami ethosz jegyében életidegen doktrínát próbált meghonosítani. Ráadásul ezzel az elmúlt rendszerhez kapcsolt vissza bennünket, hiszen ami nálunk jogállami építkezés örvén zajlott, épp a legfontosabbat, a múlttal való szakítást gátolta.” (2011. szeptember 22.) Ez a múlt ma is itt él velünk: az anyagi-materiális szférában ugyanúgy, mint a szellemi-kulturális dimenziókban.

A jog semmit sem ér igazság és erkölcs nélkül. Sólyom László, Göncz Árpád és társai lényegében erkölcsi menlevelet adtak egy b?nös rendszernek. Ami azért is megbocsáthatatlan, mert ma már a kommunizmus b?neir?l alig hallani. Kis túlzással: minden vers, regény és film a náciak gáztetteir?l szól. A rasszizmustól és a nacionalizmustól rettegnek a politikailag korrekt véleményformáló médiumok.

Úgy t?nik, a világot nem érdekli 100 millió ártatlan ember halála, mert ?k a kommunizmus áldozatai voltak.

A velünk él? kádári világ erkölcsi relativizmusának köszönhet?en azok az antikommunisták, akik valahogy mégis túléltek a baloldali terror id?szakát, mára ismét félreállított, megt?rt, megbélyegzett és lesajnált emberek lettek. Ez az, amiért azonnal igazságot kell szolgáltatni, mert ez a gyalázat a jelenlegi magyar társadalom erkölcsi alapjainak a megsemmisítését jelentené.

Igaza van Zárug Péter Farkasnak, amikor azt javasolja: zárjunk ki a politikai közéletb?l minden egykori kommunista és KISZ-funkcionáriust. Akárhol van, bármit tett. Ennyi talán járna nekik, mert bocsánatot soha egyikük sem kért. Az öngazoló magyarázkodások meg egyre szármalmasabbak.

Jogosan vethet? fel a kérdés: miféle jogállam az, amelyik végül is kizárólag a b?nelkövet?knek és a kollaboránsoknak kedvez? Miféle világ az, ahol a pártállam egykori vezet?i és kegyeltjei felemelt fejvel járva ítélkeznek él?k és holtak fölött?

Ha minden így marad, mit tudunk mondani a még él? volt politikai foglyoknak, az ártatlanul kivégzettek, és a már korábban elhalálozott egykori h?sök hozzátartozóinak? Hogy viseljék továbbra is türelemmel nehéz sorsukat, mert a világ mindig az erkölcstelen kisstílf? megalkuvóké, a sunyi helyezked?ké, a gátlástalan törtet?ké, és a mindig mindenre kész világmegváltóké?

Mindannyiunk közös reménye, hogy ez nem így van. De ennek bizonyítására már alig maradt id?nk.

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt f?tanácsadója

demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló